Nr 40 Warszawa, dnia 23 grudnia 1949 r.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

TREŚĆ:

277. Zarządzenie Ministra Skarbu. z dnia 7 grudnia 1949 r. w sprawie zniesienia skarbowych opasek kontrolnych od kart do gry i drożdży.

Do czasu uregulowania sprawy specjalnego nadzoru i odrębnego postępowania podatkowego, o którym mowa w art. 74 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 27, poz. 174 oraz z 1948 r. Nr 12, poz. 94 i Nr 52, poz. 413) zarządzam zniesienie z dniem 1 stycznia 1950 r. obowiązku oklejania opakowań z kartami do gry i drożdżami skarbową opaską kontrolną (opaską akcyzową) przewidzaną w art. 112 ust. 2 i 121 ust. 1 Prawa akcyzowego (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 29, poz. 122) w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 grudnia 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 487).

W odniesieniu do kart do gry przepis art. 112 ust. 1 cyt. prawa akcyzowego pozostaje nadal w mocy.

Za Ministra Skarbu **Prof. Dr W. Trąmpczyński**
p. o. Podsekretarz Stanu

278. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1949 r. w sprawie zniesienia stałych nadzorów kontroli akcyzowej w niektórych przedsiębiorstwach.

Do czasu definitywnego uregulowania sprawy specjalnego nadzoru podatkowego w zakresie wytwarzania, przerobu, zużycia, magazynowania, przewozu i sprzedaży niektórych towarów, przewidzianego w art. 74 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174, z 1948 r. Nr 12, poz. 94 i Nr 52, poz. 413), zarządzam w okresie przejściowym, co następuje:

1. Znosi się z dniem 31 grudnia 1949 r. stałe nadzory kontroli akcyzowej w:
a) fabrykach zapałek,
b) wytwórniach kwasu octowego,
c) wytwórniach kwasu węglowego,
d) wytwórniach bibułki,
e) wytwórniach cukru skrobiowego,
f) wytwórniach kart do gry.

Pracowników, pełniących funkcje stałych nadzorów, należy przenieść na inne stanowiska w zależności od ich przydatności służbowej, chyba że wyrażą chęć pozostania nadal w przedsiębiorstwach, a odnośne władze przemysłowe wyrażą na to swoją zgodę; w tym ostatnim przypadku Ministerstwo Skarbu nie będzie czyniło przeszkód w przejściu pracowników stałego nadzoru do wspomnianych przedsiębiorstw.

2. W dniu 31 grudnia 1949 r. należy przeprowadzić szczegółowe rewizje obrachunkowe w przedsiębiorstwach, wymienionych w pkt. 1, a to:

a) w fabrykach zapałek — stosownie do zasad, określonych w pkt 6 i 9 (zdanie ostatnie) instrukcji z dnia 20 kwietnia 1931 r. dla organów kontroli skarbowej, dozorujących fabryki zapałek (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12, poz. 205 z 1931 r.),

b) w wytwórniach kwasu octowego — stosownie do zasad, określonych w §§ 18—20 i 293 rozporządzenia wykonawczego Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu obowiązującym,

c) w wytwórniach kwasu węglowego, wytwórniach bibułki i wytwórniach kart do gry — według ogólnie przyjętych zasad kontroli tych przedsiębiorstw i w oparciu się przez analogię o przepisy, wyszczególnione wyżej pod b),

d) w wytwórniach cukru skrobiowego — stosownie do zasad, określonych w §§ 51—53 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 kwietnia 1935 r., w sprawie wykonania ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu cukru skrobiowego (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 174).

Rewizje przeprowadzą komisje składające się z delegata izby skarbowej lub naczelnika urzędu akcyzowego względnie jego zastępcy jako przewodniczącego oraz z kierownika rejonu kontroli akcyzowej lub jego zastępcy, kierownika stałego nadzoru jako członków, przy udziale przedstawiciela danego przedsiębiorstwa.

Po ukończonej rewizji przewodniczący komisji poleci zdjąć w przedsiębiorstwie wszystkie zabezpieczenia (plomby), jak np. zabezpieczenia na drzwiach magazynowych (§ 32 rozp. Min. Sk. z dnia 5. XII. 1947 r. — Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 58 z 1948 r. w stosunku do wytwórni bibułek i § 85 rozp. Min. Sk. z dnia 5. XII. 1947 r. — Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 58 z 1948 r. w stosunku do wytwórni kart do gry), oknach itp. Od tej chwili ustają obowiązki pracowników stałych nadzorów, a między innymi nadzorowanie ważenia produktów, podpisywanie świadectw przewozowych, zabezpieczanie urządzeń na czas wstrzymania ruchu itp.

Z powyższych czynności należy spisać odpowiedni protokół, podpisany przez członków komisji i przedstawiciela danego przedsiębiorstwa.

3. Po zniesieniu stałych nadzorów przedsiębiorstwa, wymienione w pkt 1 lit. b), c), d), e) i f/ podlegają ze strony organów skarbowych normalnej kontroli, która ma na celu stwierdzenie, czy księgowość przedsiębiorstwa umożliwia całkowite ujęcie produkcji i obrotów oraz czy księgowość ta jest prawidłowo prowadzona, a w szczególności, czy zapas rzeczywisty jest zgodny z książkowym.

Rewizje okresowe i niespodziewane należy przeprowadzać w dotychczasowym trybie zgodnie z obowiązującymi przepisami. Przy rewizjach należy się oprzeć na danych, uwidocznionych w księgach, porównując je ze stanem rzeczywistym; w przypadku, gdyby te dane budziły uzasadnione wątpliwości co do ich ścisłości, pracownicy nadzoru skarbowego mogą przeprowadzać konieczne analizy względnie badać księgi i zapiski w kierunku ustalenia rzeczywistego stanu rzeczy.

Ponad to Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, że wszelkiego rodzaju skażanie produktów wydawanych z przedsiębiorstw, wymienionych w pkt 1 lit. b) i e) oraz stemplowanie kart do gry winno się odbywać pod nadzorem pracowników skarbowych, delegowanych każdorazowo do tych czynności.

4. Równocześnie uchyla się instrukcję z dnia 20 kwietnia 1931 r. dla organów kontroli skarbowej, dozorujących fabryki zapałek (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12, poz. 205 z 1931 r).

Minister Skarbu K. **Dąbrowski**

---

279. Okólnik z dnia 14 grudnia 1949 r.
w sprawie opodatkowania komunalnych kas oszczędności.

W związku z wątpliwościami co do obowiązku podatkowego komunalnych kas oszczędności na tle przepisu art. 35 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 412) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że ponieważ rozporządzenie Ministra Skarbu przewidziane w art. 28 powołanego dekretu, stawiające komunalne kasy oszczędności w stan likwidacji, która obejmie rachunki stare i okupacyjne jeszcze się nie ukazało, przepis powołanego art. 35 zwalniający instytucje likwidowane od wszelkich podatków, opłat skarbowych i innych należności publicznych, nie może mieć zastosowania do komunalnych kas oszczędności, mimo że już nastąpiło przekazanie bankom przejmującym agend rachunku polskiego.

W związku z przekazaniem agend rachunku polskiego nastąpiło również przekazanie przez komunalne kasy oszczędności odsetek od kredytów pobranych w roku bieżącym a odnoszących się do okresu po dniu przekazania agend. Ponieważ przychody te wejdą do podstaw opodatkowania banków przejmujących, Ministerstwo Skarbu celem uniknięcia podwójnego opodatkowania poleca nie kwestionować wyłączania przez komunalne kasy oszczędności z podstaw opodatkowania podatkiem dochodowym za rok 1949 przychodów z tytułu pobranych odsetek odnoszących się do okresu po dniu przekazania agend i przekazanych bankowi przejmującemu.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że nadwyżki, które powstaną w wyniku szacowania i rozliczenia się komunalnych kas oszczędności z bankami za przekazane ruchomości i nieruchomości korzystają ze zwolnienia od opodatkowania przewidzianego w art. 29 powołanego dekretu o reformie bankowej.

Dyrektor Departamentu S. **Kołakowski**

---

280. Okólnik z dnia 14 grudnia 1949 r.
w sprawie stosowania dekretu z dn. 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i stosowania wszystkim wykonawcom narodowych planów gospodarczych, podległym Ministerstwu Skarbu poniższe pismo okólne Nr 5 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 17 listopada 1949 r.

Minister Skarbu K. **Dąbrowski**

PAŃSTWOWA KOMISJA PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
RS4Z -3-Za/49.

Pismo okólne Nr 5
Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego. z dnia 17 listopada 1949 r.
w sprawie stosowania dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 roku o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych.

I. Dotychczasowa praktyka stosowania dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 197 i Nr 55, poz. 438) dowodzi, że Ministerstwa zwracają się do Przewodniczącego P. K. P. G. o udzielanie zezwoleń w trybie art. 5 dla indywidualnych nieruchomości. W rezultacie zezwolenia Przewodniczącego P.K.P.G. opiewają na nabycie w drodze wywłaszczenia określonej indywidualnej nieruchomości, nie zaś na nabycie całego kompleksu gruntów, niezbędnych dla realizacji danego obiektu inwestycyjnego. Ten dotychczas przyjęty tryb stosowania art. 5 dekretu powoduje konieczność ścisłego ustalania już we wniosku i w zezwoleniu danych z ksiąg wieczystych i katastru, nazwisk właścicieli, obszaru dla każdej nabywanej nieruchomości oddzielnie itp., co w dalszej konsekwencji hamuje zgłaszanie wniosków i uzyskanie zezwoleń.

Ponieważ zadaniem art. 5 jest zapewnienie Przewodniczącemu P.K.P.G. zwierzchniej kontroli przede wszystkim nad sprawą wywłaszczenia kompleksów nieruchomości, niezbędnych dla budowy określonych obiektów, nie zaś ustanowienie kontroli nad nabyciem każdej nieruchomości (objętej tym kompleksem) oddzielnie, zarządzam co następuje:

1) W przypadku, gdy dla budowy danego obiektu inwestycyjnego niezbędne jest nabycie w trybie działu III (w drodze wywłaszczenia) nieruchomości lub praw rzeczowych na nieruchomościach, wykonawcy narodowych planów gospodarczych występować powinni z wnioskami (art. 6) o udzielenie przez Przewodniczącego P.K.P.G. zezwolenia (art. 5) na nabycie całego kompleksu nieruchomości (względnie praw rzeczowych na takim kompleksie) niezbędnych dla danej inwestycji.

2) Zezwolenie Ministra (art. 6 ust. 1 pkt 1), zaświadczenie wojewódzkiej władzy planowania gospodarczego wydane w porozumieniu z władzą planowania zabudowy (art. 6 ust. 1 pkt 2) i wniosek wykonawcy planu do Przewodniczącego P.K.P.G. powinny określać dany kompleks nieruchomości przez oznaczenie jego granic na ogólnym planie sytuacyjnym obiektu. Wniosek powinien ponad to zawierać określenie całości obszaru, jaki ma ulec wywłaszczeniu oraz charakterystykę tego obszaru w szczególności przez wskazanie dotychczasowego przeznaczenia (sposobu użytkowania), nieruchomości, istnienia budynków i składu socjalnego ludności zamieszkałej na tym obszarze. Ponad to wniosek powinien zawierać uzasadnienie konieczności wywłaszczenia i określenie środków, przewidzianych na nabycie. Wyliczanie indywidualnych nieruchomości, powierzchni każdej z nich oraz właścicieli, jak również danych z ksiąg wieczystych i katastru nie jest potrzebne.

3) Zezwolenie Przewodniczącego P.K.P.G. udzielone w myśl art. 5 dekretu opiewać będzie w danym wypadku na nabycie całego kompleksu nieruchomości (względnie praw rzeczowych na tych nieruchomościach) przez określenie jego granic na ogólnym planie sytuacyjnym obiektu którego zezwolenie dotyczy.

4) Na podstawie powyższego zezwolenia Przewodniczącego P.K.P.G. wykonawca narodowych planów gospodarczych może przedsięwziąć wszystkie dalsze czynności przewidziane w dziale III dekretu (wezwanie z art.

7. złożenie wniosku do wojewody itd.) co do każdej nieruchomości, leżącej na obszarze, którego zezwolenie dotyczy.

II. Wątpliwości w praktyce stosowania dekretu budzi zagadnienie, czy w przypadku nabywania nieruchomości określonych w art. 30 ust. 1 (t.zn. stanowiących gospodarstwo rolne lub ogrodnicze, warsztat rzemieślniczy bądź jedyną działkę wywłaszczonego z domem jednorodzinnym lub dwurodzinnym, bądź też przeznaczoną pod budowę takiego domu) nie w całości lecz jedynie w części, istnieje obowiązek ofiarowania nieruchomości zamiennej za całość nieruchomości czy też tylko za wywłaszczoną część.

W celu usunięcia tych wątpliwości, w oparciu o zasady art. 25 dekretu, ustalam następujący tryb stosowania tego dekretu w przypadku nabywania części nieruchomości:

1) obowiązek ofiarowania nieruchomości zamiennej w myśl art. 30 istnieje jedynie w tych przypadkach, gdy pozostała część nieruchomości nie może być nadal racjonalnie użytkowana lub przeznaczona na cele dotychczasowe,

2) w przypadkach określonych w pkt 1 powinno nastąpić zaofiarowanie odpowiedniej nieruchomości zamiennej za całość nieruchomości, przy równoczesnym obowiązku nabycia przez wykonawcę całej nieruchomości. Z tej przyczyny wezwanie właściciela powinno w przypadku pkt 1) odpowiadać przepisowi art. 7 ust. 2 dekretu (w brzmieniu noweli z dnia 20. X. 1949 r.) a także ma zastosowanie art. 15 ust. 2 dekretu, uzależniający zezwolenie na objęcie nieruchomości od zaofiarowania nieruchomości zamiennej.

3) Jeśli natomiast wywłaszczenie części nieruchomości, należącej do kategorii określonych art. 30 ust. 1 nie uniemożliwia dalszego racjonalnego użytkowania lub przeznaczenia pozostałej części nieruchomości na cele dotychczasowe, obowiązek zaofiarowania nieruchomości zamiennej nie istnieje i w tym przypadku wezwanie do właściciela ma być oparte na art. 7 ust. 1 dekretu (w brzmieniu noweli z dnia 20. X. 1949 r.) a także nie ma zastosowania art. 15 ust. 2 dekretu.

4) W przypadku, gdy wojewoda po wszczęciu postępowania stwierdzi, że wykonawca mylnie uznał możliwość dalszego racjonalnego użytkowania (przeznaczenia) nieruchomości i w wezwaniu z art. 7 nie zaofiarował nieruchomości zamiennej, wojewoda nie może żądać powtórzenia wezwania, lecz uzależni zezwolenie na objęcie art. 15) oraz wydania orzeczenia od zaofiarowania nieruchomości zamiennej w myśl pkt 2 niniejszego pisma okólnego.

III. Dotychczasowa praktyka stosowania postanowień art. 3 dekretu i wydanego na jego podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12. VIII. 1949 r. w sprawie przekazywania nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 354) świadczy o tym, że niektóre ministerstwa uzależniają swą zgodę od szeregu warunków, nie przewidzianych w § 7 Rozporządzenia. Ponieważ żadne warunki poza inwestycjami zastępczymi nie są w rozporządzeniu przewidziane, wypadki takie traktować należy jako odmowę zgody na przekazanie i przedkładać sprawę niezwłocznie Przewodniczącemu P. K. P. G. do rozstrzygnięcia w myśl § 12 rozporządzenia Rady Ministrów.

Zastępca Przewodniczącego
Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego
Dr St. Jędrychowski

---

281. Okólnik z dnia 16 grudnia 1949 r.

w sprawie zabezpieczenia należności podatkowej aptek z tytułu poboru spirytusu czystego po niższej cenie.

Ministerstwo Skarbu na podstawie § 111 ust. 6 i 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1949 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 25. X. 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 108) zezwala na przyjęcie od Okręgowych Izb Aptekarskich zabezpieczenia należności podatkowej, złożonego za wszystkie apteki prywatne w okręgu z tytułu nabywania spirytusu czystego po niższej cenie.

Przyjęcie zabezpieczenia winno się odbyć na następujących warunkach:

1) Wysokość zabezpieczenia od 1 litra 100% spirytusu wynosić ma 5% różnicy między każdocześnie obowiązującą najwyższą ceną sprzedaży spirytusu, a ceną sprzedaży spirytusu do wyrobu środków galenowych; różnica ta wynosi obecnie 1.400 zł od 1 litra.

2) Zabezpieczenie według pkt 1) powinno być złożone w Izbie Skarbowej w gotówce względnie w formie gwarancji Narodowego Banku Polskiego.

3) Izba Skarbowa określi dla działającej na jej terenie Okręgowej Izby Aptekarskiej wysokość przeciętnego, jednorazowego (miesięcznego) poboru spirytusu i stosownie do tego obliczy wysokość zabezpieczenia.

4) W przypadku powstania jakichkolwiek należności podatkowych od którejkolwiek z aptek i nieuregulowania przez nią tych należności w ciągu miesiąca cała należna kwota winna być na podstawie orzeczenia wymiarowego pokryta ze złożonego zabezpieczenia gotówkowego względnie ściągnięta od Narodowego Banku Polskiego, przy czym apteka, która nie uregulowała należności, traci prawo do korzystania z uprawnień, wynikających z niniejszego zezwolenia.

5) Uszczuplona kaucja winna być przez Okręgową Izbę Aptekarską w ciągu miesiąca uzupełniona do pierwotnej wysokości pod rygorem utraty uprawnień, wynikających z niniejszego zezwolenia. Uzupełnienie zabezpieczenia obowiązuje również w przypadku zwiększenia się przeciętnego jednorazowego (miesięcznego) poboru spirytusu ponad 30% lub zwiększenia się różnicy pomiędzy najwyższą ceną sprzedaży spirytusu a ceną spirytusu do wyrobu środków galenowych.

O treści niniejszego zarządzenia należy zawiadomić Okręgowe Izby Aptekarskie. Przy złożeniu zabezpieczenia Okręgowe Izby Aptekarskie powinny jednocześnie złożyć deklarację według załączonego wzoru.

Zarządzenie niniejsze ważne jest do dnia 31 grudnia 1950 r.

Dyrektor Departamentu **Inż. T. Sibera**

Zał. do okólnika Nr D. X. 1035/5/49.

DEKLARACJA

W związku z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 16 grudnia 1949 r. Nr D. X. 1035/5/49 Okręgowa Izba Aptekarska w . . . . składa na zabezpieczenie ewentualnych należności, mogących powstać z tytułu poboru spirytusu czystego po niższej cenie przez wszystkie zrzeszone apteki prywatne w okręgu.

1) w gotówce sumę zł . . . . . i wyraża zgodę na pokrycie z tego zabezpieczenia przez władze skarbowe wyżej określonych należności podatkowych przypadających od aptek w okręgu w przypadkach nieuiszczenia ich w terminie przewidzianym w pkt 4) powołanego okólnika przez zobowiązane prywatne apteki,

2) list gwarancyjny Narodowego Banku Polskiego z dnia . . . . . . Nr . . . na sumę zł . . . . .

Okręgowa Izba Aptekarska
w . . . .

Data, pieczęć
i podpisy osób upoważnionych.

---

282. Okólnik z dnia 17 grudnia 1949 r.

w sprawie wykładni niektórych przepisów prawa karnego skarbowego, odnoszących się do podatków.

Jedna z Izb Skarbowych zapytuje:

1) W jakiej wysokości należy przyjąć podstawę wymiaru grzywny w podatku obrotowym w przypadku wykrycia występku skarbowego z art. 131 p. k. s. w spółkach jawnych albo spółkach prawa cywilnego. Czy przy ustaleniu podstawy wymiaru grzywny dla poszczególnych spólników przyjąć należy całkowity domiar podatku obrotowego dla każdego spólnika bez

względu na wysokość jego udziału w spółce, czy też kwotę domierzonego podatku obrotowego należy podzielić między spólników, analogicznie jak w podatku dochodowym i wysokość grzywny ustalić wg wysokości posiadanego udziału.

2) Czy za przekroczenie przepisów rozporządzenia z dnia 31. X. 1946 r. i następnych o księgach handlowych uproszczonych i podatkowych pod względem formalnym, jak opóźnienie w księgowaniu, nieprowadzenie zestawień utargów dziennych na przepisanych drukach itp., formalne usterki, stosować należy sankcje karne z art. 142 p.k.s., czy też pozostają tylko sankcje karne z art. 138 § 2 (patrz wyjaśnienie do tego artykułu w okólniku Min. Sk. z dnia 6. II. 1948 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 15, poz. 65).

3) Czy wpłacanie zaliczek na podatek obrotowy względnie dochodowy w terminach ustawowych za pośrednictwem instytucji bankowych przy równoczesnym złożeniu deklaracji podatkowej w miejscu wpłaty stanowi wykroczenie z art. 142 p.k.s. w wypadkach jeżeli przekazania tych kwot i nadesłanie deklaracji do urzędów skarbowych następuje po terminie płatności.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu w celu jednolitego stosowania przepisów prawa karnego wyjaśnia, co następuje:

Ad 1. W sprawie wymierzania kar za występek z art. 131 p.k.s., popełniony przez spółkę osobową, należy mieć na uwadze, że chociaż w myśl art. 2 pkt 2 dekretu z dnia 25. X. 1948 r. o podatku obrotowym obowiązkowi podatkowemu podlegają same spółki jawne spółki komandytowe oraz spółki nie będące handlowymi, to jednak odpowiedzialność karną za naruszenie przepisów o podatku obrotowym ponosi — w spółkach jawnych i cywilnych każdy spólnik, który naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku, niezależnie od tego, kto ponosi ryzyko prowadzenia spółki.

Dlatego też w spółkach komandytowych mogą odpowiadać karnie nie tylko komplementariusze, ponoszący ryzyko prowadzenia przedsiębiorstwa, lecz również i komandytariusze, którzy z reguły nie ponoszą tego ryzyka, jeżeli z mocy umowy przyjęli na siebie obowiązek prowadzenia spraw spółki i w związku z tym dopuścili się przestępstwa skarbowego.

W świetle tych wyjaśnień zagadnienie, kto ze spólników podlega odpowiedzialności karnej za narażenie Skarbu Państwa na uszczuplenie podatku jest zagadnieniem faktycznym podlegającym rozstrzygnięciu w każdym konkretnym wypadku przez władzę orzekającą.

W praktyce w razie uszczuplenia przez spółkę jawną lub cywilną podatku obrotowego będzie oczywiście stosowany najczęściej taki tryb postępowania, że do odpowiedzialności karnej będą pociągani wszyscy spólnicy prowadzący sprawy spółki a następnie na podstawie wyników dochodzeń do kategorii winnych uszczuplenia podatku zostaną zaliczeni tylko ci wspólnicy, którzy w danej sprawie narazili Skarb Państwa na uszczuplenie podatku.

Za podstawę wymiaru grzywny dla każdego ze spólników należy przyjąć uszczuplony podatek w wysokości, jaką należy wymierzyć według ustawy.

Ponieważ karę wymierza się nie Spółce, lecz spólnikom, to każdy ze spólników ponosi ją sam za siebie i w całej pełni niezależnie od wysokości posiadanego udziału w spółce.

Grzywna oczywiście ulega zamianie na areszt w myśl art. 15 p.k.s.

Ad 2. Kodeks karny w art. 280 wadliwe prowadzenie księgowości kupieckiej stawia w jednym rzędzie z jej nieprowadzeniem; prawo karno skarbowe jednak zapatruje się na te czyny inaczej, a mianowicie rozdziela je i nieprowadzenie ksiąg uznaje za występek skarbowy, wadliwe zaś ich prowadzenie uznaje za czyn karalny dopiero, gdy zostanie powtórzone t. zn. po doręczeniu winnemu podatnikowi drugiej z kolei decyzji stwierdzającej wadliwe prowadzenie ksiąg.

Ratio legis przemawia za tym, że jeśli wadliwe prowadzenie ksiąg ujawniono po raz pierwszy, nie może ono być karane nawet z art. 142 p.k.s. i skutkuje jedynie nieuznanie wadliwie prowadzonej księgi za dowód w postępowaniu podatkowym.

Ad 3. Przy wpłacaniu przez podatników należności podatkowych przez instytucję bankową, należy mieć na względzie przepis art. 10 dekretu z dnia 1 lipca 1949 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 294), stanowiący, że termin wykonania zobowiązania w obrocie bezgotówkowym uważa się za zachowany, jeżeli w ostatnim dniu tego terminu dłużnik udzielił zlecenia dokonania przelewu bądź wręczył czek rozrachunkowy.

W świetle tych przepisów również i deklaracje podatkowe przesyłane władzy podatkowej za pośrednictwem instytucji bankowej należy traktować jako złożone w terminie, jeżeli deklaracja została złożona w instytucji bankowej jednocześnie z dokonaniem w przepisanym terminie wpłaty zaliczki na podatek za pośrednictwem tej samej instytucji bankowej. Jest to oczywiście rozszerzająca wykładnia art. 60 i 54 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym, którą należało przyjąć z uwagi na to, że gramatyczna wykładnia tych przepisów prowadziłaby do nielogicznej konsekwencji polegającej na tym, że zaliczkę wpłaconą w przepisanym terminie za pośrednictwem instytucji bankowej uznano by za uiszczoną w terminie, natomiast deklarację w sprawie tej samej zaliczki, przesłaną władzy podatkowej jednocześnie za pośrednictwem tej samej instytucji — za złożoną po terminie (jeżeli po terminie dojdzie ona do władzy podatkowej).

Dyrektor Departamentu **H. Birencwajg**

---

283. Okólnik z dnia 19 grudnia 1949 r.
w sprawie wytycznych przy wymiarze podatków od nieruchomości i od lokali.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości podległym sobie władzom i urzędom okólnik Nr 101 Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 8 listopada 1949 r. — wytyczne w sprawach wymiaru podatku od nieruchomości i od lokali. L. S. D. III-0-3955, — ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 22 listopada 1949 r. Nr 48, poz. 352.

Dyrektor Departamentu **S. Kołakowski**

Okólnik Nr 101. z dnia 8 listopada 1949 r.

Wytyczne w sprawach wymiaru podatku od nieruchomości i od lokali.

L. S. D. III.-O-3955.

Ob. Ob. Wojewodowie, Prezydenci m. st. Warszawy i m. Łodzi, Starostowie Powiatowi, Prezydenci miast, Burmistrzowie i Wójtowie.

W związku z wątpliwościami, jakie nasunęły się niektórym samorządowym władzom wymiarowym przy stosowaniu przepisów dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198 z późniejszymi zmianami) w zakresie podatku od nieruchomości — Ministerstwo Administracji Publicznej udziela następujących wyjaśnień oraz wydaje następujące zarządzenie:

I. Opodatkowanie gruntów pod budynkami.

Przy wymiarze podatku od nieruchomości niektóre zarządy miejskie obciążają tym podatkiem osobno:

1) budynek — przyjmując za podstawę opodatkowania czynsz względnie wartość czynszową poszczególnych lokali, a osobno

2) plac pod budynkiem — biorąc za podstawę opodatkowania 5% wartości obiegowej gruntu pod zabudowaniem i podwórzem.

Tego rodzaju praktyka nie jest właściwą. Z treści bowiem przepisów art. 17 ust. 2 dekretu, według których grunt znajdujący się pod budynkiem wraz z podwórzem stanowi jedną jednostkę podatkową, następnie przepisów art. 21 ust. 3 p.l. według których ustalenie podstawy opodatkowania obejmuje nieruchomości lub ich części

„wraz" z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, a wreszcie przepisów § 53 rozporządzenia z dnia 20-go czerwca 1947 r. w sprawie wykonania dekretu o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 258), w myśl których przedmiotem podatku od nieruchomości są budynki lub inne zabudowania wraz z gruntami pod tymi budynkami lub zabudowaniami oraz z należącymi do nich podwórzami, zieleńcami itd., należy dojść do przekonania, że budynek wraz ze znajdującym się pod nim i przy nim gruntem, stanowi jeden nierozdzielny przedmiot podatku i że podstawę opodatkowania stanowi wyłącznie należny czynsz, lub wartość czynszową za mieszczące się w budynku lokale bez doliczenia wartości gruntu pod budynkiem i przy budynku.

II. Podstawa podatku od nieruchomości w odniesieniu do użytkowych części budynku.

Wprowadzenie dekretem z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 259 i Nr 50, poz. 383), obowiązku opłacania od lokali użytkowych wpłat na rzecz Funduszu Gospodarki Mieszkaniowej przez wynajmujących wywołuje kwestię, jaką kwotę należy przyjmować za podstawę opodatkowania: czy kwotę czynszu dotychczasowego, czy też kwotę czynszu powiększonego o wpłaty na F.G.M.

W związku z tym wypada przede wszystkim zaznaczyć, iż według postanowień art. 21 dekretu o podatkach komunalnych, podstawę opodatkowania stanowi w niniejszym wypadku czynsz z tytułu najmu. Czynsz zaś jest świadczeniem najemcy na rzecz wynajmującego z tytułu umowy najmu. Istoty czynszu nie zmienia okoliczność, czy wynajmujący całą otrzymaną kwotę zatrzymuje na swoją rzecz czy też przeznacza ją na zaspokojenie ciążących na nim zobowiązań tego czy innego rodzaju. W szczególności także dla oceny istoty czynszu i jego wysokości jest rzeczą obojętną czy z otrzymanego czynszu ma wynajmujący uiścić wpłatę na F. G. M. i w jakiej wysokości.

Skoro więc podstawę opodatkowania stanowi czynsz, to tą podstawę będzie cała kwota świadczenia ze strony najemcy z tytułu **najmowanego lokalu.**

Mogą jednak zachodzić przypadki, w szczególności w razie zawarcia umowy o najem lokalu użytkowego przed dniem 1 września 1948 r., jako terminem wejścia w życie dekretu o najmie lokali, że podatek od nieruchomości będzie się równał, albo nawet przewyższał tę część czynszu, która pozostaje wynajmującemu po uskutecznieniu wpłaty na F.G.M.

To też do czasu uregulowania tej sprawy w drodze ustawowej, należy w przypadkach, kiedy umówiony przed 1 września 1948 r. czynsz został podwyższony o kwotę nie przekraczającą wpłaty na F.G.M. stosownie do art. 23a dekretu, a podatek wymierzono już od całej zwiększonej kwoty czynszu, odroczyć podatnikom pobór tej części należności podatku jaka przypada od sumy wpłaty na F.G.M. w trybie art. 26 ust. 2 dekretu z dnia 16. V. 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) oraz §§ 1 i 2 rozporządzenia Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 10.V. 1947 r. (Dz U.R.P. Nr 42, poz. 212).

Sumy które uległy odroczeniu należy uwidocznić w rubryce „uwagi" księgi bierczej.

Odroczenia nie mogą być stosowane w tych przypadkach, kiedy za podstawę opodatkowania przyjęto czynsz ustalony w umowie, zawartej po wprowadzeniu obowiązku uiszczenia wpłat na FGM., a więc czynsz, w który wkalkulowano wpłaty na FGM. i podatek.

III. Ulgi dla nowowznoszonej budowli.

Na podstawie przepisów art. 7 ust. 1 i art. 8 ustawy z dnia 3 lipca 1947 r. o popieraniu budownictwa (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 270) nowowznoszonym budowlom oraz znajdującym się w nich lokalom mieszkalnym przysługują tamże wskazane ulgi podatkowe.

Według art. 16 ust. 1 wspomnianej ustawy ulgi te będą udzielane w trybie, określonym w drodze rozporządzenia Ministra Budownictwa, wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Ponieważ zapowiedziane rozporządzenie jeszcze się nie ukazało, władze wymiarowe dokonywują nadal wymiarów w odniesieniu również do tych obiektów, które odpowiadają warunkom, wymienionym w dekrecie o popieraniu budownictwa.

W celu umożliwienia podatnikom korzystania z postanowień ustawy przed ukazaniem się rozporządzenia wykonawczego, Ministerstwo Administracji Publicznej poleca wstrzymać na prośby podatników pobór podatków od nieruchomości i od lokali do czasu ukazania się wspomnianych wyżej przepisów wykonawczych — jeżeli zachodzą warunki przewidziane we wspomnianym dekrecie.

Minister: wz. J. Izydorczyk

---

284. Okólnik z dnia 19 grudnia 1949 r.

w sprawie zastępowania wierzycieli przez zarządy gmin w postępowaniu egzekucyjnym.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości pismo okólne Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 9 listopada 1949 r. Nr S.D.I-2-3753 w sprawie zastępowania wierzycieli przez zarządy gmin w postępowaniu egzekucyjnym — ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 22 listopada 1949 r. Nr 48, poz. 356.

Dyrektor Departamentu **S. Kołakowski**

Pismo okólne z dnia 9 listopada 1949 r.
Zastępowanie wierzycieli przez zarządy gmin w postępowaniu egzekucyjnym.

Nr S.D.I-2-3753.

Ob. Ob. Wojewodowie, Prezydenci m. st. Warszawy i m. Łodzi, Starostowie Powiatowi, Prezydenci miast, Burmistrzowie i Wójtowie.

W myśl art. 25 dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 84) wierzyciele, których należności pobierane są przez zarządy gmin, mogą upoważnić zarządy tych gmin do zastępowania ich w postępowaniu egzekucyjnym przed władzami egzekucyjnymi.

Występując wówczas w roli wierzycieli zastępczych, posiadają zarządy gmin, o ile wymieniony wyżej dekret nie stanowi inaczej, te same uprawnienia, jakie przysługują zastępowanym przez nie wierzycielom, w szczególności do uprawnień wierzycieli zastępczych należy wówczas sporządzanie upomnień i wniosków egzekucyjnych.

Celem jednak odciążenia zarządów gmin od niektórych czynności wierzyciela zastępczego (gminy) Ministerstwo Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu poleca nie wyrażać zgody na sporządzanie przez zarządy gmin wniosków egzekucyjnych; wnioski te powinni sporządzać właściwi wierzyciele. Natomiast obowiązek sporządzania upomnień i podawania ich do wiadomości dłużników należy do zarządów gmin.

Równocześnie, mając na uwadze konieczność przyśpieszenia jak i usprawnienia postępowania zmierzającego do likwidacji zadłużenia wsi, Ministerstwo Administracji Publicznej poleca zamiast sporządzania indywidualnych upomnień i doręczania ich dłużnikom — sporządzać, o ile chodzi o należności typowe przypadające od większej ilości dłużników (np. należności P.Z.U.W., P.B.R. itp.), upomnienia zbiorowe i podawać je do wiadomości dłużników w sposób następujący:

sołtysi powinni zwołać zebranie wszystkich dłużników i każdemu z dłużników zakomunikować sumę ciążącego na nim długu, rodzaj należności oraz wysokość ewentualnych dodatków za zwłokę z zagrożeniem, że w razie nie zapłacenia w terminie tygodniowym całkowitej sumy należności nastąpi wdrożenie kroków egzekucyjnych

z pobraniem kosztów. Fakt zawiadomienia powinien być stwierdzony podpisem dłużnika, lub stwierdzeniem odmowy podpisu.

Powyższe nie dotyczy przypadających na rzecz powiatowych związków samorządowych podatków, których wymiar i pobór poruczony został zarządom gmin wiejskich w sposób przewidziany w art. 44 dekretu o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198).

Dyrektor Departamentu: Mgr R. Paulisz

KOMUNIKATY

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych.

Unieważnia się blankiety pokwitowań na podatek obrotowy zryczałtowany za Nr 229741—229750, zagubione przez lustratora społecznego Urzędu Skarbowego w Mikołowie, okręgu Izby Skarbowej w Katowicach.

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych.

Unieważnia się blankiety pokwitowań na podatek obrotowy zryczałtowany Seria A za Nr 270030—270050 à 100 zł, zagubione przez poborcę Urzędu Skarbowego w Elblągu okręgu Izby Skarbowej w Gdańsku.

o unieważnieniu znaczka legitymacyjnego.

Unieważnia się znaczek legitymacyjny z napisem: „Ochrona Skarbowa Nr 975", zagubiony na terenie Okręgowego Inspektoratu Ochrony Skarbowej w Krakowie.

o unieważnieniu blankietu pokwitowania kasowego.

Unieważnia się blankiet pokwitowania kasowego wzór Nr 4, Seria C Nr 382783, zagubiony w Kasie 3-go Urzędu Skarbowego w Radomiu.

o unieważnieniu blankietu kwitu kasowego.

Unieważnia się blankiet kasowy z bloczka kasowego Nr 457629, Seria A 12, zagubiony przez adwokata Karola Kisza ze Skoczowa.

o unieważnieniu blankietu asygnaty kasowej.

Unieważnia się blankiet asygnaty kasowej Serii D Nr 303169, brak którego stwierdzony został w bloku asygnat, otrzymanym przez Urząd Skarbowy w Olsztynie.

KOMUNIKAT

o odnalezieniu skradzionych pieczęci.

Wobec odnalezienia się skradzionych pieczęci urzędowych z napisem w otoku: „Kontrola Akcyzowa" do tuszu Nr 327 (fabryczny 43338) i do laku Nr 327 (fabryczny 43463), unieważnionych komunikatem zamieszczonym w Nr 30 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1949 r. — unieważnienie ich uchyla się.

o unieważnieniu pieczęci urzędowej.

Unieważnia się pieczęć urzędową do tuszu z napisem w otoku: „Kontrola Skarbowa Nr 125", zagubioną przez podkomisarza skarbowego Rejonu Kontroli Skarbowej w Oleśnicy, okręgu Izby Skarbowej we Wrocławiu.

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacji urzędowych.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 18562 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny w Warszawie dla ob. Selens Marii.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 6353 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny w Warszawie dla ob. Kubicza Władysława.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 3049 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny w Warszawie dla ob. Łatyńskiego Andrzeja.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 240 i legitymację specjalną Nr 1808 wydanych przez Okręgowy Inspektorat Ochrony Skarbowej w Warszawie dla ob. Świeżewskiego Zbigniewa.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 706 wydaną przez Izbę Skarbową w Krakowie dla ob. Bronisławy Kłos.

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 60 wydaną przez Izbę Skarbową we Wrocławiu dla ob. Drwiło Heleny.

BILANS

Sp. Akc. Hodowli Nasion Udycz na dz. 30. VI. 1949 r. za rok 1948/49.

AKTYWA: Kasa 37944.—; Banki 8234540.—; Dłużnicy 19251488.81; Towary w Centrali 364006.95; Nieruchomości 249549.76; Ruchomości 2734766.39; Materiały selekcyjne 11603.12; Papiery Wartościowe 516300.—; Salda książkowe dzierżawionych majątków 10530613.96; Niepokryta strata z roku biegłego 6502914.17. Razem 48433727.16 złotych.

PASYWA: Banki 9080957.—; Wierzyciele 31207256.09; Kapitał Akcyjny 450000.—; Kapitał Amortyzacyjny 848482.69; Różnica 6847031.38. Razem 48433727.16 złotych.

R-k Strat i Zysków.

STRATY: pg specyfikacji 102593548.38; Różnica 6847031.38.

ZYSKI: pg specyfikacji 109440579.76.

Zarząd.

KOMUNIKAT

Od 1 stycznia 1950 roku prenumerata Dziennika Urzędowego wynosi: rocznie zł 2000; półrocznie zł 1100; kwartalnie zł 600.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe w P. K. O. Nr I-4428; należność zaś za I kwartał 1950 r. będzie przyjmowana do końca stycznia 1950 r.

Wysyłanie Dzienników następuje po otrzymaniu należności.

Dzienniki Urzędowe z okresu poprzedzającego wpłatę prenumeraty sprzedawane będą tylko w miarę posiadanego zapasu.

Należność za ogłoszenia o unieważnieniu zagubionych legitymacyj urzędowych wynosi zł 400 (ryczałt), przy czym wzór ogłoszenia ulega zmianie.

Inne ogłoszenia — zł 90 za m/m szerokości jednej szpalty.

Cena zł 45

Prenumerata wynosi: rocznie zł 2400, półrocznie — zł 1300, kwartalnie — zł 700.
Prenumeratę należy wpłacać zgóry na piętnaście dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto Administracji Dz. Urz. Min. Skarbu w PKO w Warszawie Nr I-4428.
Należność za ogłoszenia o zagubionych lub skradzionych legitymacjach urzędowych wynosi zł 600 (ryczałt).
Inne ogłoszenia — zł 90 za 1 mm szerokości jednej szpalty.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.
Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1. Zam. 9884, B-95790, 8.500. 21. XII.—23. XII.—49.